

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MARRS, JOHN

Ce se ascunde între noi / John Marrs. - București : Bookzone,
2025

ISBN 978-630-305-492-6

821.111

Traducător: **Diana Țuțuianu**

Redactor: **Mihaela Savu**

Grafician copertă: **Dacian Neagu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

WHAT LIES BETWEEN US

Text copyright © 2020 by John Marrs

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in
collaboration with ANA Sofia, Ltd

All rights reserved.

Cover design by blacksheep-uk.com.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

JOHN MARRS

CE SE ASCUNDE ÎNTRE NOI

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CAPITOLUL 1

MAGGIE

Nu ai cum să mă vezi aici sus, cocoțată în cuibul ăsta de cioară. Nimeni dintre cei care-și văd de treburi, alergând de colo-colo pe stradă, nu mă poate vedea. Știu asta pentru că le-am făcut cu mâna vecinilor probabil de sute de ori deja și nu mi-au răspuns niciodată. Sunt practic invizibilă pentru lume, în toate privințele și în toate sensurile. Nu exist, e ca și cum aș fi trecut în neființă. Sunt o fantomă.

Probabil că și semăn cu una, așa, în picioare, în spatele obloanelor ăstora care estompează lumina ce pătrunde în dormitor și mă preface într-o umbră. Când nu sunt aprinse becurile afară, aici, înăuntru, zici că e amurgul, chiar și în cea mai însorită dintre zile. De asta, de fiecare dată când mă aventurez să cobor, mijesc ochii până când mi se obișnuiesc cât de cât cu lumina. La început, când au fost montate obloanele astea, mă simțeam claustrofobă; le simțeam ca pe o barieră între mine și lumea de afară. Dar am început să mă obișnuiesc cu ele. Dacă am puțin timp la dispoziție, ajung să mă obișnuiesc cu majoritatea lucrurilor până la urmă. Așa sunt eu, am învățat să mă adaptez.

Numesc camera asta cuib de cioară pentru că-mi amintește de punctul de observație al unei nave, aflat în vârful celui mai înalt catarg. Marinarii se urcă acolo ca să poată vedea până departe, kilometri întregi dincolo de orizont. Priveliștea mea se întinde cât ține zona asta de case.

Chiar acum, o urmăresc pe Barbara ajutând-o pe mama ei, Elsie, să se urce într-o mașină, pe scaunul din dreapta. Barbara își face mereu timp pentru mama ei. Orice părinte ar fi mândru de ea. De curând, Elsie a început să se deplaseze numai cu un cadru, unul din acelea de aluminiu, cu roți atașate în partea din față. Îmi amintesc că se plângea că artrita de la glezne și genunchi se agrava și că antiinflamatoarele eliberate fără rețetă nu-și mai fac efectul. Nici nu mai țin minte de câte ori i-am sugerat să-și facă o programare la doctorul Fellowes. Odată chiar m-am oferit, în calitate de recepționeră la clinică, să trag niște sfori, astfel încât să-și facă programarea în ce zi vrea ea. Dar e o bătrânică încăpățânată. Are impresia că e o pacoste pentru cei din jur dacă se duce la medic mai des de o dată pe an, pentru vaccinul antigripal.

Mă întreb dacă Elsie se mai gândește la mine. Mă întreb dacă se întreabă vreodată de ce am încetat să mai merg la ea la cafea în fiecare joi după-amiază. Cu o precizie de ceasornic, la ora trei și jumătate fix era la ea – asta fusese obiceiul nostru ani la rând. Mă întorceam acasă de la muncă, îmi luam borcanul de cafea de pe raft – cea servită de ea era marca aceea amară, de supermarket, care mie nu-mi plăcea deloc – și petreceam câteva ore vorbind despre câte-n lună și în stele ori pur și simplu bârfindu-ne vecinii. Îmi lipsesc discuțiile astea. Am surprins-o uitându-se spre casă de numeroase ori, așa că îmi place să cred că nu m-a uitat.

Mașina Barbarei iese de pe alee, o ia în sus pe stradă și trece de numărul 40. Agenția de închirieri a cam lăsat de izbeliște proprietatea aia. De aici, de sus, se vede chiar în spatele curții – și cocina în care s-a transformat acum. Dacă fostul său proprietar, domnul Steadman, ar ști ce s-a ales de odinioară minunata sa grădină, s-ar răsuci în mormânt. Straturile de flori la care migălea ore întregi

sunt acum asaltate de iarbă și buruieni și pline de doze de bere și cutii goale de mâncare. Studenții care stau acolo nu au respect față de nimic.

Nepotul lui ar fi trebuit pur și simplu să vândă locul. Sau poate nu a găsit cumpărător. Nu oricine este bucuros să se mute într-o casă în care cadavrul fostului proprietar a zăcut nedescoperit săptămâni întregi. Am fost singura care a observat ziarele adunate, unele peste altele, în cutia poștală a domnului Steadman și am văzut că draperiile nu mai fuseseră trase deloc. Aș fi dat eu însămi alarma, dar bineînțeles că e ultimul lucru pe care l-aș putea face.

Afară, o mașină roșie cu o adâncitură în bara din față parchează pe bucata de pământ acoperită cu iarbă de lângă stâlpul de telegraf. E Louise de la numărul 18, și când se dă jos, îi văd abdomenul rotunjit sub tricou. E însărcinată din nou și mă bucur nespun pentru ea. A mai ajuns în acest stadiu o dată și apoi, într-o zi, o ambulanță a oprit lângă casa ei, iar data următoare când am văzut-o pur și simplu nu mai era gravidă. Corpul ei a revenit la forma de dinainte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nici nu-mi pot imagina cum e să fii nevoit să le spui tuturor că nu vei mai avea un copil. Nu cred că mai poți fi o persoană normală când ai pierdut ceva ce ai așteptat atâta vreme și cu atâta dragoste.

Mă întreb dacă mai lucrează cu jumătate de normă la magazinul acela alimentar. Nu am mai văzut-o în uniformă lor de ceva vreme. Știu că soțul ei e în continuare taximetrist, fiindcă farurile taxiului își proiectează adesea lumina pe tavanul meu când ajunge acasă din tura de noapte. Uneori, dacă nu pot dormi, îi privesc silueta în spatele volanului, cu motorul oprit și chipul abia luminat de afișajul de pe bord. Mă întreb adesea ce-l oprește să se ducă înăuntru imediat. Poate că-și imaginează o viață altfel decât cea care-l așteaptă dincolo de ușa casei. Ceea

ce pot să înțeleg, căci și eu îmi imaginez adesea o existență alternativă. Dar nu poți să ai mereu ce vrei.

Acum nu mai am la cine să mă uit, așa că mă întorc cu fața spre cameră. Nu prea sunt multe chestii aici, dar nici nu am nevoie de multe. Un pat dublu, două noptiere, două veioze, un dulap, o măsuță de toaletă și un taburet tapițat la capătul patului. Televizorul montat pe perete nu mai funcționează de mult și nu i-am cerut Ninei unul nou pentru că nu vreau să creadă că-mi lipsește. Și fără el, nu-mi mai aduc constant aminte de cât de goală e viața mea.

Am cărțile mele să-mi țină de urât și, uneori, pot să mă conving că îmi sunt de ajuns. Nu pot să aleg ce citesc – trebuie să mă mulțumesc cu ce aduce ea acasă. La fiecare câteva zile, încep și termin o carte nouă. Prefer romanele polițiste sau thrillerurile psihologice, orice promite un subiect interesant și un final neașteptat. Îmi place să-mi pun neuronii la treabă, să descopăr cine e asasinul sau ticălosul. Sunt greu de mulțumit, totuși. Dacă ghicesc corect vinovatul, sunt dezamăgită de cât de previzibilă e intriga. Dacă mă înșel, mă înfurii pe mine însămi că nu mi-am dat seama mai devreme.

Mi-ar plăcea să fi scris și eu o carte. Am multe povești în cap și la fel de multe secrete. Dar mă îndoiesc că se va întâmpla. O grămadă de lucruri nu se vor întâmpla, cum ar fi să mai părăsesc vreodată casa asta. Oricât aș încerca, pur și simplu îmi este imposibil. Și e doar vina mea. Nu cred pe nimeni care pretinde că nu are regrete. Oamenii care spun asta se mint singuri. Toți avem regrete. Dacă mi s-ar oferi ocazia să mă întorc în timp și să schimb ceva în viața mea, m-aș sui în mașina timpului mai repede decât ai apuca să spui H. G. Wells.

Deodată, aud o ușă deschizându-se la parter, apoi o voce. Probabil că n-am fost eu atentă, fiindcă n-am văzut-o venind.

— Bună seara, strigă Nina de la parter. E cineva acolo?

— Da, doar eu, răspund și deschid ușa de la dormitor.

De unde stau, sub grinda ușii, observ două sacoșe voluminoase la picioarele ei.

— Ai fost la cumpărături?

— Ce perspicace ești, răspunde.

— Ai avut o zi bună la serviciu?

— Ca de obicei. Fac pui vânătoresc la cină.

Urăsc puiul vânătoresc.

— Sună fantastic, spun. E rândul meu să mănânc cu tine în seara asta?

— Da, e marți.

— Ah, am crezut că e miercuri. Nu știi de ce am luat-o înainte.

— Vin eu și te iau când e gata. N-ar trebui să dureze prea mult.

— OK, răspund și mă întorc în cameră, iar ea dispare din raza mea vizuală.

Mă opresc să-mi număr petele pigmentare de pe mâini. A trecut atâta timp de când am văzut soarele ultima oară, că nu mi-a mai apărut niciuna. Ceea ce e un minuscul aspect pozitiv pe lângă o listă lungă de minusuri. Îmi privesc cu atenție reflexia în oglinda mesei de toaletă și-mi netezesc părul zburlit. E argintiu de atâta vreme că nici nu mi-l mai pot închipui cum arăta când avea culoarea de dinainte. Apoi îmi dau cu ruj roșu, dar nu foarte aprins, ca să-mi desenez un zâmbet, și puțin dermatograf. Îmi dau cu puțin fard pe obraji, dar, fiindcă pielea îmi este atât de albă, arată ca două pete roșii pe o păpușă de cârpă. Așa că le șterg, îmi las fața așa cum e.

Trag adânc aer în piept și mă pregătesc pentru seara ce mă așteaptă. Odată ca niciodată eram cele mai bune prietene. Dar asta a fost înainte ca *el* să distrugă tot. Acum noi două nu mai suntem decât niște rămășițe din ce a lăsat el în urmă.

CAPITOLUL 2

NINA

Ridic capacul de sticlă de pe vasul aflat pe grilajul de jos al cuptorului și aburii se revarsă peste tot. Înăuntru, bucățile de piept de pui par albe și le înțep cu furculița să văd dacă s-au făcut. Știu că lui Maggie nu-i place puiul vânătoresc, dar mie, da, și nu e ea cea care gătește în casa asta. În plus, mi se pare amuzant entuziasmul ei fals.

Golesc sacoșele de cumpărături înainte să-mi scot haina. Ei îi plac dulapurile ordonate și sertarele unde totul e așezat la linie; mie, nu. Sunt ordonată și organizată la locul de muncă, fiindcă acolo nu am încotro. Nu am de ce să fac ceva ce nu-mi place în propriul meu cămin. Așa că pun alimentele cumpărate fix pe unde apuc. E puțin probabil ca Maggie să vină în urma mea și să le pună la locul lor.

Sainsbury's a fost aglomerat în seara asta, chiar mai rău decât de obicei. O mulțime de familii; armate întregi de părinți exasperați încercând să-și facă cumpărăturile săptămânale, însoțiți de copii care se văicăreau și cereau dulciuri, jucării și reviste de benzi desenate. M-am uitat la unele dintre mamele astea, tracasate și dând ochii peste cap, gândindu-mă că habar nu au cât de norocoase sunt.

Mi-a atras atenția în mod deosebit un puști cu o claie ciufulită de păr șaten-închis. Sigur nu avea mai mult de un an și stătea în căruciorul de cumpărături, cu piciorușele grăsuțe atârând prin gaura din față, încălțat cu un pantof și cu celălalt pus lângă el, pe o pungă de

mandarine. Zâmbea atât de larg că nu i se vedea decât jumătate din față. Maică-sa l-a lăsat un moment singur și s-a dus să ia ceva de pe un culoar paralel. Mi-am imaginat cât de ușor ar fi să-l iau și să ies cu el. Când s-a întors cu o sticlă de ketchup, mi-a venit să-i spun că nu se poate să fie atât de neglijentă cu propriul copil.

În seara asta erau la ofertă o grămadă de alimente, cărora li se apropia termenul de expirare, așa că am cumpărat mai mult decât aveam pe listă. Însă, cum nu puteam să merg până acasă cocoșată de toate pungile alea, am luat un taxi, ceea ce a anulat economiile făcute la magazin. L-am recunoscut pe șofer după profil și după forma ochilor reflectată în oglinda retrovizoare. Nathan Robinson. Am fost colegi de școală – mai întâi la Abington Vale Middle și apoi, pentru scurt timp, la Weston Favell Upper. Nu s-a schimbat prea mult, în afară de faptul că acum chelește vizibil și și-a făcut niște tatuaje tribale oribile pe mâini. El nu m-a recunoscut, iar eu nu m-am prezentat. Nu aveam niciun chef să stau la taclale tot drumul, împărtășind cu el amintiri despre oameni cu care am pierdut legătura în cei douăzeci și patru de ani de când nu ne-am mai văzut. Oricum, era puțin probabil să-și amintească de mine. La paisprezece ani am renunțat la școală.

Am coborât și, în timp ce taxiul se îndepărta, am rămas o clipă pe loc, aruncând o privire spre fereastra de la al doilea etaj. Știu că viața lui Maggie se desfășoară în bună măsură în spatele acelor obloane, trăind indirect prin intermediul celorlalți, și mă întreb cât de mult îi lipsesc interacțiunile cu oamenii. La cină, sigur o să mă pună la curent cu povești despre cei pe care i-a văzut și ce făceau, dar oare tânjește vreodată să fie printre ei? Una e să privești și alta e să trăiești, nu?

Am încercat să-i fac viața ceva mai confortabilă, dar rareori îmi cere ajutorul. Nici nu a pomenit despre

faptul că i s-a stricat televizorul. Abia când mi-am amintit că nu-l văzusem pornit de ceva vreme, a recunoscut că se stricase. Eram cât pe ce să mă ofer să-l duc la reparat când m-a anunțat că oricum „știrile sunt prea deprimante” și că ar prefera să se cufunde în acțiunea vreunui roman. Așa că nu mi-am bătut capul. Știu că, dacă eram în locul ei, cu siguranță îmi pierdeam mințile până acum acolo, sus.

Ies din bucătărie, urc scările spre sufrageria de la primul etaj și așez masa pentru amândouă. Netezesc cu atenție fața de masă de dantelă, cea pe care i-a făcut-o lui Maggie bunică-sa. Ea preferă să o țină „pentru ocazii speciale”. Îi amintesc mereu că, în vremurile astea, nu mai există „ocazii speciale”. Trăim timpuri în care orice și oricine poate fi înlocuit. Mă întorc la cuptor să scot mâncarea și duc farfuriile și o sticlă de Pinot Grigio înapoi sus.

Arunc o privire în jur în timp ce pun masa. Cândva, camera asta era un dormitor și încă se mai află aici o comodă pe care n-am apucat să o mut. Într-o bună zi o să-mi fac timp să redecorez. După standardele celor mai mulți oameni, casa asta e puțin cam cu susul în jos. La parter e o bucătărie cu pivniță la subsol, un salon, o cameră goală – fosta sufragerie – și o toaletă. La etajul unu sunt două dormitoare, o baie, un birou și noua sufragerie cu pereții plini de rafturi cu cărți. Fiecare carte este învelită în coperti groase de plastic. Al doilea etaj este reprezentat de o mansardă transformată în căminul lui Maggie. Cuprinde încă o baie pe care o folosește doar ea, un holișor și dormitorul ei. Și asta e tot. Casa mea. Sau, mă rog, casa *noastră*, să zicem. Și, că ne place sau nu, niciuna dintre noi nu pleacă nicăieri.

Mai urc un rând de scări și o găsesc în picioare, la geam. Rămân o vreme în loc, studiind-o și întrebându-mă ce-i trece oare prin minte, singură aici sus. Și, pentru o fracțiune de secundă, aproape că mi-e milă de ea.